

Liisa Lousan jouluruno

KOHTA

Kylmä laskeutuu kuin peitto maiseman ylle.

Hiljaisuus.

Lyhty kannon päässä, ohutta valoa.

Paleltaa.

Pakkanen kaappaa kuusen ja kietoo sen hopeaan.

Menen navettaan ja jokin aikojen takaa koskettaa minua.

Pirjo Ahlbergin jouluruno

Hei, relaa nyt vähän, muori,

huikkaa nuori.

Ei joulu kaadu tähän.

Mut' kun ahdistaa. Etten riitäkään. Mokaan,

huokaa muori.

Pilaan joulunostalgian.

Hei, oikeesti, relaa nyt muori. Tuunataan kimpassa joulua,

tyynnyttelee nuori.

Aatellaan hyviä asioita.

Muoria halaa: joulu asuu sydämessä

Päivi Kokkosen jouluruno

Pakkanen kiristyy,

iltataivas on tähtinen.

Huurteiset puut piirtyvät taivaalle,

niiden varjot hangelle.

Pihan hiljaisuudessa

lumi narahtaa kengän alla.

Kävelen polkua sillalle.

Siitä itään on saari,

saaren päällä täysi kuu.

Aika pysähtyy.

Kyläkirkon kellot soivat
kaiku kantaa järven yli.

Katselen kimaltavaa maisemaa, kuuntelen.
Kylmässä tunne lämmittää.
sulattaa kuvan syvälle sieluun.

Odotan, toivotan
Joulurauhaa.

Anne Mäkelän jouluruno

Jouluna 2022

Joulupuu on koristeltu,
tähti loistaa latvassaan.
Lapset hyppii ympärillä
odottaen lahjojaan.

Joulun tuoksut, maut syvät
saavat mielen laulamaan.
Lämpö, rauha, rakkaus
tunkeutuvat tunnelmaan.

Jospa oisin taikasauva,
loisin rauhan Ukrainaan,
ettei pelko, kylmä, nälkä
retuuttaisi lasta maan.

Anna Luoja viisautta
poistaa sodat maailman.
Anna lämpö, rauha, rakkaus
jouluun lapsen Ukrainan.

Tähti syttyy yöhön pyhään,
heittää säteet ylle maan.
Pieni lapsi seimessänsä
antaa toivon tulevaan.

Laila Hietamiehen jouluruno

Kuusen ympärillä
hiljaisuus
vähän lunta.
Tiuku helähtää

metsikössä
hiukan punaista
vilahtaa
On joulu

Sinikka Vuennon joulurunno

Sydänten prinssi
sädekehä pään päällä
ojentelee pulleita sormiaan
hymyilee autuaana
äitinsä sylissä,
turvassa
kuten sinä ja minä.
Kiitos joulun
niin kauan sitten.

PIENI JOULUSATU

Lea Lignell

Olipa kerran pieni nappu, joka ei uskonut avautuvansa oikeaksi kukaksi.

Toisetkaan eivät olleet vakuuttuneita,
niin vaatimattomalta se näytti.
Mutta hän, joka oli sen kasvattanut,
hän tiesi, että se avautuisi kyllä,
kun sen aika on.

Eräänä päivänä
kukan ympärillä ollut suojajanssari
alkoi raottua ja pieni nappu
kurkisteli varovaisesti maailmaa.

Vaikkei se vielä oikein ymmärtänyt,
se alkoi heti tuottaa ihmisille iloa.
Kukka ei ollut vielä edes kokonaan auki,
kun vieressä alkoi avautua toinen nappu
ja pian kolmas ja neljäskin.
Kokonainen mahtava kukinto
hehkui ihmisten ilona.

Tuo loistava kukka ei hämmästynyt enää ihmisten ihailevista huudahduksista.
Sehän oli itsestään selvää, että sitä ihailtiin.

Mutta kyllä sekin vielä kerran
hämmästyti ja suorastaan säikähti.
Kukista ensimmäinen
ei enää hehkunut samalla tavalla kuin ennen. Vääjäämättä se alkoi kuihtua
ja silloin kukka tuli tuskallisen tietoiseksi siitä, ettei se ollut ikuinen.
Kun terälehdet alkoivat tippua, se ymmärsi,
että sen aika oli ohi, eikä sillä ollut
enää mitään tarkoitusta.

Silloin se tuli katsoneeksi sivulleen.
Sen kukinnon suojassa oli kasvanut
toinen arka kukkavarsi,
joka nyt kurotteli kovin korkealle.
Kukan omistajat olivat hyvin huolestuneita.

He katselivat korkeassa varressa
kasvavaa kukintoa ja pelkäsivät,
että avautuessaan se kaatuisi kokonaan
eikä selviytyisi,
ellei sille löytyisi sopivaa tukea.

Niinpä kukkansa menettänyt
vanha kukkavarsi
sai viimeisenä tehtävänään
olla nuoren kukinnon tukena

tämän elämän alkutaipaleella.